

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **S. Y.**, narozený dne x
státní příslušnost x
t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 9. 2022 č. j. KRPA-279167-29/ČJ-2022-000022-MIG

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 9. 2022 č. j. KRPA-279167-29/ČJ-2022-000022-MIG, kterým byla podle ust. § 129 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodloužena doba zajištění za účelem předání podle použitelného právního předpisu Evropské unie (nařízení Rady Evropského společenství č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států; dále též „dublinké nařízení“) stanovená rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odborem

cizinecké policie, oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 27. 8. 2022 č. j. KRPA-279167-17/ČJ-2022-000022-MIG o 37 dnů.

2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný má povinnost vycházet ve správním řízení ze skutkového stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí. Pokud tedy posuzuje, zda je potřeba prodloužit dobu zajištění, případně o jak dlouhou dobu, je třeba posuzovat, zda jsou dány důvody v době vydání rozhodnutí a zohlednit veškeré skutečnosti při stanovení konkrétní délky zajištění. V jeho případě však žalovaný prodloužil dobu zajištění o 37 dnů, tedy na nejvyšší možnou dobu, do které je nutná realizace přemístění dle dublinského nařízení, a to, aniž by byly zohledněny individuální okolnosti a byla snaha žalobce zajistit na co nejkratší dobu. Dodal, že nic nenasvědčuje tomu, že by předání bylo realizováno až poslední možný den. Odůvodnění doby prodloužení zajištění považoval za obecné, kdy z něj ani není patrná žádná úvaha, takovéto odůvodnění nepovažoval za řádné. Dále konstatoval, že rozhodnutí je vnitřně rozporné, když žalovaný uvádí v jedné části, že příslušným státem k převzetí je Rakouská republika a následně, že tímto státem je Německo. Stejně tak na str. 4 napadeného rozhodnutí je mylně uvedeno, že z jednání žalobce je patrné nerespektování právního řádu včetně porušení ochranného opatření, to vše za situace, kdy na území České republiky žádné ochranné opatření aktuálně neplatí. Za vnitřně rozporné považoval tvrzení žalovaného, že by utekl, neboť sám vyjádřil úmysl cestovat do Rakouska. Pokud je ovšem Rakousko zemí, která je příslušná, a kam má být žalobce předán, nemůže být tento argument útěku do Rakouska důvodem trvajícího zajištění.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí jasně a konkrétně poukázal na skutečnosti, které ho vedly k vydání napadeného rozhodnutí. V průběhu zajištění žalobce byly činěny veškeré úkony směřující k jeho předání do Rakouska, avšak doba, po kterou byl žalobce zajištěn, nebyla dostatečně dlouhá k uskutečnění jeho předání. Dále měl za to, že dostatečně a jasně definoval, ze kterých právních ustanovení vycházel, a že z obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, o jaký předmět řízení se jednalo, a jednotlivé části jsou ve vzájemném souladu a jsou přezkoumatelné. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s ust. § 172 odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce v zákonem stanovené lhůtě nenavrhl nařízení jednání, žalovaný výslovně souhlasil s rozhodnutím o věci samé bez jednání a soud neshledal nezbytným nařízení jednání o věci samé.
6. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: úřední záznam č. j. KRPA-279167-1/ČJ-2022-000022 ze dne 26. 8. 2022, rozhodnutí o zajištění žalobce č. j. KRPA-279167-17/ČJ-2022-000022-MIG ze dne 27. 8. 2022, záznam o podání vysvětlení č. j. KRPA-279167-19/ČJ-2022-000022 ze dne 27. 8. 2022, žalobou napadené rozhodnutí č. j. KRPA-279167-29/ČJ-2022-000022-MIG ze dne 13. 9. 2022.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 26. 8. 2022 byl žalobce kontrolován hlídkou celní správy, kdy bylo zjištěno, že u sebe nemá doklady potřebné k pobytu na území České republiky, následně přivolaná hlídka cizinecké policie zjistila, že se jedná o osobu turecké

státní příslušnosti, která u sebe má pouze turecké doklady. Dne 27. 8. 2022 bylo zjištěno, že žalobce požádal na území Evropské unie o udělení mezinárodní ochrany a to dne 24. 8. 2022 v Rakousku. Správní orgán shledal, že v případě žalobce jsou splněny veškeré podmínky zajištění dle ust. 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a na základě rozhodnutí č. j. KRPA-279167-17/ČJ-2022-000022-MIG ze dne 27. 8. 2022 zajistil žalobce na dobu 20 dnů. Žalovaný následně žalobou napadeným rozhodnutím prodloužil zajištění žalobce o 37 dnů.

8. Žalobce při podání vysvětlení dne 27. 8. 2022 konstatoval, že si je vědom svého nelegálního pobytu v České republice. Měl v úmyslu se v Rakousku dostavit do azylového tábora, ale omylem nastoupil do autobusu, který jej odvezl do České republiky. Z Turecka vycestoval asi před 10 dny přes Srbsko s bratrem a dalšími dvěma muži. Ve Vídni se dostavili na policii s úmyslem požádat o azyl. Policisté je poučili o tom, že musí odjet do Innsbrucku a následně je odvezli na nádraží a předali jim jízdenky. Vzhledem k tomu, že neovládají jazyk, tak nastoupili do prvního autobusu a nevěděli, že jede do České republiky. Žalobce uvedl, že měl v úmyslu vycestovat to Rakouska za příbuznými.
9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
 10. Podle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.*
 11. Podle ust. § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců *policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.*
 12. Podle ust. § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
 13. Zdejší soud má za to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí respektoval svou povinnost a vyšel ze skutkového stavu, který byl dán v době vydání rozhodnutí.
 14. K námitce nedostatečného odůvodnění délky prodloužení zajištění soud uvádí, že tuto jako důvodnou neposoudil. Soud dává za pravdu žalobci v tom, že je na místě, aby žalovaný analogicky k případům zajištění z důvodu realizace správního vyhoštění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79) popsal předpokládané úkony tak, aby bylo možné posoudit přiměřenost doby zajištění ve vztahu k předpokládané

složitosti přípravy předání žalobce. Soud má za to, že žalovaný v dané věci těmto povinnostem dostál. Žalobce byl nejprve zajištěn na dobu 20 dní na základě rozhodnutí ze dne 27. 8. 2022. Ohledně pobytu žalobce bylo lustrací mj. zjištěno, že dne 24. 8. 2022 požádal v Rakousku o azyl.

15. Žalovaný se zabýval tím, zda je předání žalobce možné realizovat. V rozhodnutí o prodloužení zajištění žalovaný poukázal mj. na to, že dne 30. 8. 2022 byla odeslána žádost o přijetí žalobce zpět do Rakouské republiky, lhůta pro odpověď byla stanovena do 13. 9. 2022. Dne 13. 9. 2022 bylo žalovanému doručeno oznámení o průběhu tohoto řízení, které obsahovalo sdělení, že dne 9. 9. 2022 přijala Rakouská republika svou odpovědnost a zaslala souhlas s přijetím žalobce. Česká republika má na realizaci předání 6 týdnů, tedy do 21. 10. 2022, žalobci bude v nejbližší době předáno rozhodnutí, které určí odpovědný stát dle dublinského nařízení, proti tomu může žalobce do 15 dnů podat žalobu. Po uplynutí této doby bude teprve možné realizovat předání. Z uvedených důvodů byl žalovaný požádán o prodloužení zajištění žalobce do 21. 10. 2022.
16. Žalovaný jasně uvedl, že při stanovení doby prodloužení zajištění přihlédl k případné časové potřebě pro obstarání potřebných přepravních dokladů, komunikaci s dotčeným státem a zabezpečení policejní eskorty k místu předání žalobce do Rakouska. Doba trvání zajištění tak byla stanovena s přihlédnutím ke všem zásadním okolnostem, které byly žalovanému známy v době vydání napadeného rozhodnutí.
17. V posuzovaném případě lze poukázat zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2016, č. j. 6 Azs 253/2015 – 37, v němž se soud podrobně zabýval souladem právní úpravy zajištění cizince podle § 129 zákona o pobytu cizinců za účelem předání podle readmisní dohody s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Shledal, že jsou-li dodrženy podmínky vyplývající z judikatury Evropského soudu pro lidská práva, je zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců v souladu s uvedeným článkem Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Uvedl, že „[p]ři uplatňování dohod a rozhodování o zajištění je třeba též respektovat ustanovení Úmluvy, jíž je Česká republika vázána. Čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy umožňuje zbavení svobody osoby v souladu s řízením stanoveným zákonem, aby se zabránilo jejímu nepovolenému vstupu na území nebo osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění nebo vydání. Z rozhodovací praxe Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že zajištění dle citovaného článku je ospravedlnitelné pouze pokud probíhá proces navrácení nebo vyhoštění, tyto procesy přitom musí probíhat s řádnou péčí ze strany příslušných státních orgánů. Zajištění musí mít oporu ve vnitrostátní právní úpravě a musí být v souladu s touto úpravou. Zároveň nesmí být „svévolné“, což je nutné chápat tak, že o zajištění musí být rozhodnuto v dobré víře, že dojde k naplnění jeho účelu, musí být vykonáno na odpovídajícím místě a v odpovídajících podmínkách a jeho délka by neměla přesáhnout dobu, ve které lze dosažení účelu zajištění rozumně předpokládat (srov. např. rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věcech Mikolenko proti Estonsku, č. 10664/05, A. a ostatní proti Spojenému království, č. 3455/05, Chahal proti Spojenému království, č. 22414/93, Saadi proti Spojenému království, č. 13229/03). Z čl. 5 odst. 2 Úmluvy vyplývá, že každý, kdo je omezen na osobní svobodě, musí být neprodleně seznámen s důvody tohoto omezení v jazyce, jemuž rozumí. Odst. 4 téhož článku Úmluvy garantuje každému právo na urychlený soudní přezkum rozhodnutí o zajištění.“
18. V souzené věci byl žalobce zajištěn v souladu se shora uvedenými požadavky. Je nesporné, že vstoupil a pobýval na území České republiky neoprávněně a žalovaný neprodleně po zjištění této skutečnosti počal činit kroky směřující k jeho bezprostřednímu předání do Rakouska. Doba zajištění byla stanovena na 37 dnů, což je doba přiměřená k naplnění účelu zajištění,

tedy předání žalobce do Rakouska nejpozději do dne 21. 10. 2022. V době rozhodování o prodloužení zajištění žalobce nic nenasvědčovalo, že by žalobce nemohl být do Rakouska předán. K obdobným závěrům dospěl i Nejvyšší správní soud např. v rozsudku č. j. 8 Azs 18/2021 – 30 ze dne 25. 8. 2021 nebo č. j. 9 Azs 24/2021 – 25 ze dne 20. 5. 2021.

19. Žalovaný stanovil dobu zajištění v souladu se zákonem a srozumitelně vysvětlil, proč bylo třeba volit právě tuto lhůtu. Dle soudu je v případě, kdy žalobci prozatím nebylo předáno rozhodnutí, které určí odpovědný členský stát k převzetí dle dublinského nařízení, takto stanovená doba zajištění zcela přiměřená a odpovídající běžné praxi žalovaného v případě předání cizinců do Rakouska, což je zdejšímu soudu známo z jeho činnosti (např. rozsudek č. j. 13 A 19/2022- 55 ze dne 2. 5. 2022).
20. K namítané vnitřní rozpornosti napadeného rozhodnutí soud uvádí, že žalobce správně poukázal na chybu v napadeném rozhodnutí, kdy došlo k záměně Rakouska za Německo, avšak soud je toho názoru, že z napadeného rozhodnutí je jednoznačně zřejmé, že žalovaný si byl vědom toho, že dle dublinského nařízení je státem příslušným k převzetí žalobce Rakousko, což vyplývá i z celého správního spisu. Toto pochybení nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.
21. K námitce žalobce, že žalovaný v napadeném rozhodnutí zohlednil ochranné opatření, které ve skutečnosti neexistovalo, soud uvádí, že tato skutečnost nezpůsobuje nezákonnost či nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť toto je v napadeném rozhodnutí uvedeno pouze jako poznámka v závorce, kdy žalovaný s tímto údajem jakkoliv více v rozhodnutí nepracuje. Nadto v posuzovaném případě není pochyb, že žalobce porušil právní řád České republiky přinejmenším tím, že porušil podmínky vstupu na území.
22. Zdejší soud souhlasí s žalovaným, že v případě žalobce je z jeho dosavadního chování jednoznačné, že existuje důvodná obava, že výkon jeho předání by mohl být zmařen. Přesto, že si žalobce podal žádost o azyl v jiném členském státě Evropské unie, ve kterém se měl do rozhodnutí o jeho žádosti zdržovat, tak přicestoval na území České republiky bez jakéhokoli oprávnění k pobytu a nerefletoval tak pokyny tamních správních orgánů a právní předpisy České republiky.
23. Žalovaný zkoumal a dostatečně odůvodnil existenci vážného nebezpečí útěku ve smyslu ust. § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení platí, že „[p]olicie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.“
24. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela jednoznačně konstatoval, že žalobce nebyl v době zajištění držitelem platného víza nebo povolení, které by jej opravňovalo k pobytu na území České republiky, a pobýval zde neoprávněně. Jak vyplývá z citovaného ustanovení, i neoprávněný pobyt cizince na území se považuje za vážné nebezpečí útěku, tudíž je zjevné, že podmínky pro zajištění stanovené v ust. § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců byly splněny. Žalovaný přitom na str. 4 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí výslovně

uvedl, že vážné nebezpečí útěku spatřuje v neoprávněném pobytu žalobce na území České republiky, kdy žalobce není k území České republiky ničím vázán a není možné, aby se na území svévolně pohybovaly osoby, které pobývají na území neoprávněně bez povolení k pobytu, pobytové adresy a bez finančních prostředků. Soud proto v daném ohledu nepokládá napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné ani za nezákonné a příslušnou námitku vyhodnotil jako nedůvodnou.

25. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný sice byl ve věci úspěšný, žádné důvodně vynaložené náklady řízení nad rámec nákladů vynaložených z běžné úřední činnosti mu však nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 10. října 2022

JUDr. Marcela Rousková.
samosoudkyně